

[A. C. D. Petersen.]

ærede Minister i Dag gav mig Ret i, at Handelsværdien ikke er opbygget efter et bestemt Noteringsprincip, men kun er en ren Gætning af Konsulenten og den paagældende Ejer. Den højtærede Minister kunde maaske i denne Forbindelse have Interesse i at læse den Beretning, der er kommet fra Landøkonomisk Driftsbureau, hvor der staar en lille Passus, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere. Der staar:

„Efter de regnskabsførende Landmænds og Konsulenters Opgivelser af den faste Ejendoms Handelsværdi og efter de officielle Markedsnoteringer for Kreaturer har man beregnet Handelsværdien for Landbrugets Ejendomme.“

Kreaturnoteringen har ingen Indflydelse paa Ejendommenes Handelsværdi; de har selvfølgelig Relation til Kreaturværdierne, men med Ejendomsværdierne, som der er Tale om i denne Skatteforbindelse, har de ingen Forbindelse.

Altsaa, det er en ren Overenskomst mellem den paagældende Konsulent og den paagældende Ejer om, hvorledes man vil ansætte Handelsværdien. Og nu kan jeg ikke undlade at spørge den højtærede Minister, om han dog ikke anser det for at være farligt paa en saa usikker Værdiansættelse at opbygge et Skatteprincip i Fremtiden.

Jeg sætter, hvad maaske ikke vil indtræffe, men hvad meget godt kunde indtræffe, at Landmændene Landet over, ogsaa de 700—800 regnskabsførende Landmænd, faar fat i den Fidus, der i Virkeligheden ligger i, at naar bare man faar Ejendomsværdien sat højt op ved Konsulentens Hjælp, kan man udskyde det Tidspunkt, da Ejendomsskatterne føres tilbage, for da vil den samlede Indtægtsprocent af Handelsværdien blive mindre.

Jeg spørger den højtærede Minister, hvorledes han tror, at Ansvaret overfor andre Skatteydere i Landet skal tages, naar man bruger et saa vilkaarligt Grundlag, som Handelsværdien er, og naar Forrentningsprocenten af denne Handelsværdi er afgørende for, hvornaar og hvor meget der skal føres tilbage af de Skatter, som det øvrige Samfund skal betale. Det forekommer mig at være overmaade vanskeligt, og da vi jo ved, at Lejlighed kan fremme visse uheldige Egenskaber, kunde man tænke sig, at de overmaade uheldige og usikre økonomiske Forhold, Landbruget arbejder under, netop fremmer Interessen for at faa Handelsværdien sat saa højt op, at Indtægtsprocenten kommer til at ligge for lavt til, at

Ejendomsskatterne atter kan føres tilbage. Ogsaa dette vil jeg bede den højtærede Minister overveje, for en saa usikker Værdi bliver Grundlag for en saa vigtig Lovgivning som denne.

Den højtærede Minister sagde tillige, at jeg havde ikke paa noget Omraade paa vist ved virkelige Eksempler, at Grundskyldsprincippet, som nu bliver indført overfor Amtsskatterne, vil have uheldige Virkninger. Jeg spørger igen den højtærede Minister: hvorfor er han og hans Parti sammen med Retsstatspartiet saa ivrige for at faa Skatterne lagt efter Grundskyldsprincippet, hvis det kun skal betyde nøjagtig det samme, som de Principper, der bygger paa baade Grundskyld og Ejendomsskyld, tilrettelægges for Beskatningen. Hvorfor har de ærede Partier da saa stor Interesse for at faa det over paa Grundskyld? Hvorfor fører den højtærede Minister, naar det er ligegyldigt for Landbruget, om Grundlaget er det ene eller det andet, saa ikke Skatterne tilbage til det samme Beskatningsgrundlag, som de blev ført fra? Hvorfor? Fordi den højtærede Minister og det radikale Parti ønsker, at Grundskyldsbeskatningen skal fremkalde visse sociale Virkninger, nemlig tilvejebringe, at Jorden i Kraft af Samfundets stigende Byrder paa Jorden bliver billigere for de kommende Generationer at faa fat i. (Hørraab). Hør, siges der fra det radikale Partis Side, og det tager jeg til Indtægt for, at min Betragtning er rigtig.

Det vil altsaa sige, at man gennem Grundskyldsbeskatningen vil have Mulighed for at indkassere i de offentlige Kasser den Formue, som de paagældende Besiddere har i deres Eje. Nu ryster det ærede Medlem Hr. Andreasen (Forsinge) paa Hovedet, men han kan ikke komme bort fra, at hvis ikke det sker, kan der overhovedet ingen sociale Virkninger fremkomme.

Saa sagde den højtærede Minister, at jeg kunde jo læse i hans Besvarelse af de Spørgsmaal, jeg havde stillet, hvorledes Beskatningen af de ubebyggede Grunde i Amterne vilde blive. Ja, naturligvis kan man lave et Regnestykke, hvorefter man kan komme til Resultatet, men det var ikke for selv at lave et Regnestykke, jeg spurgte den højtærede Minister, og han og hans Kontorer har heller ikke Forpligtelse til at svare et Udvalg, hvis Udvalget skulde lave Regnestykkerne selv.

Med den eminente Opfattelsesevne, som vi ved, at den højtærede Minister altid føler sig i Besiddelse af, skulde Ministeren kunne give mig et Svar paa mit Spørgs-